

Versek*

És mégis

Egy világegyetem a talpunk alatt,
 miként az akasztottnak,
 és mégis –
 Hatalmas ököl hűlt helye az úr,
 kínlódva növi körbe a szívünk,
 és mégis –
 Ránk könyököl az Isten,
 hogy szétfröccsen a májunk,
 és mégis –
 Szájából végtelen költemény
 a szél és a lelkünk,
 és mégis –
 Közös veríték a tenger,
 zarándokhelyé avatjuk gyomrát a cetnek,
 és mégis –
 Ezer éve delel itt a káini pillanat,
 ragyogása föléli a vérünk,
 és mégis –
 Három kakasszón inog az éjszakánk,
 a kardokon nehezen virrad meg az eskü,
 és mégis –
 A Kárpátok közt világtalan bolyong a végzet,
 üvöltünk, és idetalál,
 és mégis...

Mégis maradj meg írmagul,
 akkor is, midőn
 békegalambok kloákáiból csöppenként fehérül rád az idő,
 a sovány napóra-bot meresztette árnyék
 kezekben szentgyörgyi fegyverré válják,
 a sárkány fátuma, hogy kihívja a lándzsát,
 idő s tér keresztjén könnyelműn ne mártírkodd el magad,
 a sorsod vár rád,
 a lándzsát felragadd,
 faljad főztjüket, de ellenükre nőlj, meg ne hőkölj,
 létezz tetre készen, akár tokmányban a fenőkő,
 minden kegyeskedve odavetett früstök duzzassza öklöd,
 feszüljön óriás rügyként mit a tavasz robbanásig töltött,

gyökerezz irthatatlan, mint a tenyészet,
 a télközi fű, amikor zöldül merészet,
 és fájva,
 véraláfutásosan, miként a mályva,
 miként a napcsillámokkal repeső
 bokornyai aranyeső,
 mely fényvesszőket sarjad arkangyali kézbe,
 tudd, és tudd állati sejtelemmel is, melyet hited tetéz be,
 hogy nem a létért lázadás, csak a lázadó porlad,
 s az élet, akkor is, ha kifosztják,
 magát diadallal fölmutatja, mint áldozópap az ostyát,
 táltos a teliholdat.

1984–1997

Kápolna a Csillagösvényen

A két torony, kapuszárnyára nem vet
 árnyat, ősbűntől szűz, tabuként zárva.
 Zabolátlan illeszkedő mészkövet
 gyónóhellyé gyúrt kitérülése
 béklyótlan lelki hű szabadoknak.
 A szabadság démonin átjárható.
 Krisztus előtt s után megmutatkoznak:
 megannyi adventi türelem-bakó.

Nyers, lélegző hegyhátból vájt szűk zuboly,
 cellányi emberi részvétet, mostan!
 Vértanúhoz véna illik, s bő csupor,
 s halászhajók istápjá szárazdokkban.
 Zsugorodik a Föld, semmi kegyelem.
 Magánzárkányit se nyújt a Kápolna.
 Vajh, mitől tágul a világegyetem?
 E zugban egész fajunk elfért volna.

Szénégetők kútjától indul az út.
 Karthauzi menet, nincs pálfordulás.
 Áldást Osztó Jézus, üzd el a borút
 arcunkról, nem megy ma pokolra dudás.
 Köztes létben egy tábla levendula,
 megteremti a mindenség jó szagát.
 Esdeklő szeráfoktól halleluja
 s lurkók-lebírta Heródes-éjszakák!

Mely koszlott, kurta-hosszú lidérc s vandál.
 A lét várakozás, torlódó robot,
 megalázó rabigában dől a váll,
 s ivadékok sora vak reményt lopott.

Feszítve nehéz mércénk, mint az ólom.
 Hetvenhét igazság a népmesékben.
 Nyilallj felhőkbe, büszke magyar sólyom.
 Sorsod: úrrá legyél a küldetésen.

„Erdélynek autonómiát!” Örtűz
 vigasz-szikrái a bányakatlanban.
 Káin s Ábel átkos titka összefűz,
 leolvad lelkünkéről, ahol szurok van.
 Ziribár-hegy ölében Csillagösvény,
 leggyászlóbb éjen túl óvja a Napot.
 Szóval és cselekedettel sem fősvény,
 lelkiismeretből állít silbakot.

Csíksomlyó-vérek, Boldogasszony-szentély
 Pünkösdkor közösen misét áldozott.
 Bárdolatlan igazság inog, ne félj,
 dőlhet, s térítve születésnapot hozott,
 s dacolást is: galád szövegű béke.
 Könny nincs! Vagyunk imagerincű gyertyák
 Trianonért, s bolondult Egész fékje.
 Sebünkön az életet kivajúdják.

Évezredektől számol az Ég Ura,
 nem kél valós hírünk, mely áthatolna.
 Parttalan hitnek kell szorosb regula.
 Tejút-magosba visz föl a Kápolna.
 Mennyezetén Boldog Özséb keresztje.
 Patrónánk Szent Koronával trónusán.
 Én Máriám, kezében vadcseresznye,
 s mécsfénnyel hajt ki a kőoltár pórúsán.

Pomáz, 2024. december 4.

Békelelet

Kínlódással kivajúdott lejtő.
Visszaútnál gőgösb a meredek.
Kihívásra följajzón serkentő.
Kimarjult lábam elgémberedett.
Kínlódással kivajúdott lejtő.

Távlat, angyalok lován megteszem.
Nagyapó figyel, bár mellszobor.
Járőr-menetelés a gyógyszerem,
hajszálereimből méaszt felkotor.
Távlat, angyalok lován megteszem.

A sarcot levonták jó előre.
Székelyhad volt ütegparancsnoka
gyanakvón les a Pilistetőre.
Sarjként bizton feljutunk még oda?
A sarcot levonták jó előre.

Nagyapó, szemed rezzenéstelen,
messze túlhan látsz, elibém s mögém.
Plántálni tán az elmúlás ellen?
„Nem félünk”, s szemgolyód élő örvény.
A tekinteted rezzenéstelen.

Tektonikus ihlet a félmosoly.
Mondén tudásra biggyesztesz ajkat,
öntikkadt fény, kiscsőbök ködgomoly.
Tábori köpenyed mit takargat?
Tektonikus ihlet a félmosoly.

Mérgezett malasztal teli béke.
Kísért le-föl, le, a szerpentinén.
Különös a történelem vétke,
kármentőként vonszolva kell vinnem.
Mérgezett malasztal teli béke.

Uram, hőköltetsz Általad – Veled.
Rémképekkel ne ijessz, bátoríts fel.
Akaratod szívemben megleled.
Nagyapám zubbonya csupa rendjel,
e kapaszkodók megsegítenek.

Imafertály, nincs hozsannaszünet.
Lappadt göthösségem mögém nézem.
A lét bűvölete sose szűnhet,
lónyerítés-bűbájolta réten.
Imafertály, nincs hozsannaszünet.

Pomáz, 2025. 02. 19.

* Válogatás a közelmúltban megjelent *Sorsvágta* című kötetből (Püski, Budapest, 2025, Petrás Mária illusztrációival).



Kikötő